

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.

Szociális irók és kiadók hivatala, — hogy a lap meg szóljon mint anyagi részét tárgyazo kiadományok, úgy szinte a hirdetések a minden felszámolás után.

n.-debreczeni utca 1470. számú Figezky-féle ház.

Bérmintetlen levelek csak ismertek az ill fogadtattak el. A kértakot nem adnak vissza.

SZABOLCS.

Vegyes tartalmu hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes száma ára 10 kr.)

Kiadó-tulajdonos: Répási István.

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasábas polt-azr egyezri hirdetésnél 5 kr., többzeténel 4 kr.

Torjelölésen hirdetések bibizáril bolkítás, kedvzetóhó, filozofok által eszközölés.

Minden egyes bolkítás után kineztárlittek 30 kr.

A nyilt-életen minden négy hasábas garmond-azr díja 20 kr.

Az előfizetők, a hirdetések megszabásánál, 20% -nyi kedvezményben részesülnek.

A keresztényen világnak, s általában az emberiségnek egy nagy ünnepe van, ez az ige hirdetőjének, Krisztusnak születési évfordulója.

Nagy ünnep ez az egész kereszténység előtt s talán nincs egyetlen tagja sem, a keresztény világnak, ki e napot kegyelettel meg nem ünnepezné.

Ami a hármas, nagy, dicső és szent eszme hirdetője öltött ekkor magára emberi alakot, ki a testvériség, egyenlőség és szabadság szent igazságát, melyre nyilván hirdetni. Hisz — „mindnyájan egy atyának gyermekei vagyunk” — mondá ő.

1848 évvel későbbben, márczius 15. dikén lón hazánkban testté eme szent ige, 1848 ik márczius 15-ke örök ünnepe a magyar nemzetnek, mert hazánkban az egyenlőség nagy eszméje, melyet Krisztus 1848 évvel ezeltől személysített, ekkor vált valóssággá.

Mintegy 13 millió tagja a magyar nemzetnek, kik addig nem tekintettek testvéreinknek, nem emberekként, önként ösmertettek el testvéreik által azoknak, a mik valóban voltak addig is. És ez nem érdemük a kor uralóinak, mert „kütelesség” volt. —

Két évvel későbbben e dicső nemzet, — ki e szent eszmék megtestesítése által megifjodva, a világ szabadságnapjainak terjesztő szét a szabadság hajnalát, ki bár 1848 évvel későbbben mint a legnagyobb „democrata”, de még is első a nemzeti családok között — testesíté meg a szabadság, testvériség és egyenlőség hármas szent eszméjét, — jogaitól megfosztva, virányai vérről borítva s egészen eltiporva lett kéz csúszárság zsoldos hordája által. És miért?! Megváltónk a Krisztus által hirdettet ama szent eszmék miatt: „szabadság, testvériség és egyenlőség” . . .

Ne bolygassuk a multakat, vessünk reá fátylvolt, hiszen hazánk, ez eltiport szegény haza legtöbb gyermeke nemcsak

fátylvolt, de a legsötétebb leplelt, a feledes leplelt borították már reá egy is.

Lépjük át, elődött szemekkel azon tért, melyet 48-tól máig a természet is az örök semmisségbe temetett.

Ha a kereszténységnek legnagyobb ünnepe megváltónk születési napja, ugy a magyar nemzetnek ezután nincs méltóbb ünnepe, mint „1848-ki márczius 15-dike!” Ha némely embereket bölcsékek, vagy szentek közötté k t a n a k, s azoknak neveik évfordulóját megünnepelek, mennyivel szebb, dicsőbb megünnepeelnünk nekünk ama nagy nap évfordulóját, amidőn mintegy 12—13 millió ember nyert keresztiséget, újja születvén! Mennyivel méltóbb megünnepeelnünk azon napot, melyen a kereszteléshez szükséges folyadékot majdnem 100 ezer ember adta önként ereiből, melyen a keresztvén a nemzet vére volt.

Jertek azért hazánk polgárai, tiljűk meg kegyelettel ezen — a magyar nemzetnek legnagyobb nemzeti ünnepe!

Jertek! ünnepejünk ezen örök emlékeztető naphoz méltóan, — elmélkedjünk Krisztusunk által hirdettet, 1848. márczius 15-ke által létesített és a későbbi napok által megszentett nagy és dicső eszmék, — a szabadság, egyenlőség és testvériség hármas szent eszméje felett.

Éljen a haza!!!

Miköz József.

Politikai, társadalmi és családi életünk.

Miért küzdünk ez életben? Az anyagi vagy szellemi jóléért, vagy mindkettőért együtt?

Az élet, melyet a mindenható adott, egyiknek édes, másiknak terhes. Egyik küzd a családi életért, másik a társadalomnak szenteli életét; harmadik a politikai téren akar feltűnni.

Ha összevetjük kötelességeinket, első sorban a családi életnek kell megfelelnünk, s ha ennek viszonyait rendeztük, léphetünk a társadalom körébe s ha itt is megfeleltünk a kívánalmaknak, foglalhatjuk el csak a politikai küzdteret.

A családi-élet az, mely fő tekintete

— Félre előlem e talán szóval! Elöttem nincs talán! Nyergeld meg a Gázló t.

A szolga szó nélkül távozot, s néhány pillanat múlva egy hosszú sorényán, zömök feketé lo kapát lenn a várudvarban.

— Akár egy hal, akár e ló. . . dörmögött Fekete uram, mintegy önmón maga előtt dicsévén paripáját, melynek tehát nem ok néki adhatta a Gázló nevet.

A kisdéd feketé lo csakugyan gázló volt. Alig érezte magán a terhet, madárként röpött a sűrű ingovány felé.

Es a lovag a várnagy! mintha rajta tettett volna. Sajátságos tulajdona is némely embernek, ugy a multban, mint na a jelenben, hogy összetéporított alakjukkal paripájukon ülve, még majdnem hőst árulnak el.

Ilyen volt Fekete uram is. Kisdéd nehézség alakjával a lovon.

— Mikor várjuk vissza az urat? — Kérdi a lovat tartó zsoldos.

— A mikor a lödöbögést halljátok — lón a válasz.

Fekete urammal nem lehetett sok szót váltani. Ő a rövidséget szerette mindenben. Nemsokára aztán csak mintegy feketé pont tűnt fel, emelkedve loval, hol alakúva miként azt a zombékok közt való utazás megengedte.

— Hm! dörmögött mentében a lovas, megszorítva rövid pipáját fogával, mely a Gázló fejbőltingatásától néhányzor már majd kiröpült onnan.

tet érdemel. Itt jó elsősorban tekintetbe a becsületesség, a szorgalom, a munkásság s a vagyoni állapot; a társadalom innét szemeli ki tagjait, s a mint jó vagy rossz választást tett, aként emeli vagy sítja önmagát.

A társadalom kiválasztottjai tartják magokat jogosultaknak a politikai küzdterén is szerepelni, de jaj azon országoknak, mely kormányzatának eme szereplőit, a mételezett társadalomból szemeli ki.

Valamint a családi életben büszkék a tagok arra, ha egyikök vagy másik tagjuk testben és lélekben felülmulja a közönséges kívánalmat s benne fellelik a szépet, a jót, a nemeset, az erőt és az észet, ugy e családi-tagra már a társadalom is számít, és örvend a jövőnek, mely őt körébe emeli.

A politikai életnek is így kell kiemelni tagjait a társadalom köréből. Vajmi dicső és nagy lenne e haza, ha minden család egy tagot adhatna a társadalomnak, és ez egy-egy kiszemeltét, a politikai pályának.

Amde, hogy állunk? Családjaink, melyek vagyoniilag és erkölcsileg süllyednek, nem egyenként, de csoportonként is alig tudnak kiemelni egy-egy szellemi erőt; ezért nincs olyan társadalomunk és politikai körünk, mely megnyugtathatna bennünket.

Mi száll hazánkban az indolentiát? Neme- a politikai, társadalmi és családi élet ziláltsága? A családok elszegényyedve: nincs anyagi, nincs szellemi jövedel. Félve lépünk a társadalomba, és szédelgünk a politikai körökben. Hiányzik az erős támasz, mely óvna veszedelemtől, bajtól.

Mit ér az élet, jó családi, helyes társadalmi és megnyugtató politikai élet nélkül. Az ily élet csak tespedés és lélekzűdelem.

Nézünk végig hazánk sanyaru helyzetén. Hol látunk most egynek arczán valódi örömet, valódi megnyugtást? Komoly most minden; az érzés is elfajult, s ezt mindazon körülmény okozza, hogy meg van mételezve családi életünk, társadalomunk, és politikai légkörünk.

Visszavonulunk mindentől. Nincs oly élénk mozgalom társadalomunk terén „mint volt régen!” Erőszakolni kell a

társadalom létesítését; erőszakolni a politikai mozgalom fenállását. S nem tudjuk megfejteni okát e nagy csapásnak.

Szerintünk a családi-életben keresendő a métey, melynek magvát annak tagjai beviszik a társadalomba, és felburjánztatják a politikai világban.

E méteynek csíráját magából a családi életből kell kimetszeni; aként, hogy meg kell változtatni életmódunkat, szorgalmat, tevékenységet, s e kettővel munkásságot, kifejtjeni; nem anyagi, hanem szellemi erőre törekedni s magunkat az önmegtartóztatásra szoktatni.

Ha családi életünkben elvült hozzuk be e szabályokat, és kintartással visszük azt keresztül, korbacsojünk a rozslékütséget, szédelgést és könyelműtséget, akkor el lesz érve a cél, habár nem a jelen, hanem a jövő nemzedék életében, hogy a családi, társadalmi és politikai élet nem tespedésből és lélekzűdelemből, hanem valódi megelégedésből fog állni.

Szózatul adjuk egyelőre a családoknak, hogy most, midőn oly nehéz napokat élünk, vonuljanak vissza a világ zajától, keressék örömeiket belső életükben; és ha kiszemeltek egy-egy méltó tagot körükből, neveljék azt egy, hogy büszkesége lehessen a társadalomnak, és fényesillaga azon pályákörnek, melyre hivatásánál fogva belépnie kell.

Most, a mi hiányzik, az egymás iránti tisztelet: az is meg fog jönni, ha megjavítjuk e hármas nemes életet, első sorban a családi életet, mely napjainkban oly mélyen süllyedt alá.

A családi-élet megjavítása a vagyoni és erkölcsi süllyedéstől is meg fog bennünket menteni.

Reső-Ensel Sándor.

ISKOLAÜGY.

Népésfelsőbbiskolák a philadelphiai kiállításon.

(Folytatás.)

II. Iskolaibutor és fölszereles. Kiállítandók a tanítók székei, asztalai, ülőhelyei; a tanulóknak íróasztaljai, asztalai, padjai és ülőhelyei régiek és újabbak (használatban levők) és új feltalálók példányai, azok elnyerőit, kitűnő oldalairól szóló beírásokkal, valamint a különböző alakú támlák és ülőkek magasságáról, a padok és ülőkek relativ tá-

Zákó uram az egykori udvarbíró, megsimitva nejüknek boros homlokát.

— Jobban. Azt hiszem, fogok segíthetni ma a halókötetben.

— Lásd, mondtam én. Ha közelben leszünk tárgyunknak, a fájdalom is enyhülni fog.

— Soha!

— Ugy nem, miként te gondold; de annyira igen, hogy a közelit kintáriszhoz mindegyestre erőt és bátorságot kölcsönöz.

A nő feleletül egy halk sohajt becsátott a magasa.

Es ha örök idők kellene is a percze várnám, még sem törne meg bennem a hit, mely ma már egyedül álltunk.

— De Borbála, hol van leányunk?

— Nyugodjál meg. Leányuk jó helyen van. Mielőtt a bűnös kezek érthetnék volna, önkézelvő oltá ki magából az életet, melyért az é bizonyára meg fog bocsátani. Egyik csatlóstól tudom ezt, ki a gyászos éjjelen Zólyomi kisérről köztött volt, de kinek szive akkor sem volt annyira megméteyezve, mint a többie. E szolga már meghalt.

— S te mit sem szoltál erről előbb!

— Nem, mert akkoriban e gyszáhiert még meg nem bírtad volna.

— S leányom, hol fekszik egyetlen gyermekem?

— A sölýmháim majortól nem messze; az Aranyos partján. Ne félj, nincs sirja elhagyva. Mig te a szerencsétlenségszülte

TÁRCZA.

A besztereczi halász.

— Regény. —

Ist. Angyal Gyula.

(Folytatás.)

VII.

A leirt eseményeket követő napok egy-lén Fekete uram egyik bolyongó szolgájától már mindenről értesült.

A kunyhóban valaki lakik!

Kiléhet, honnan jött, miként nevezik a jövevényt, azt nem keresed, elég volt nekide tudni, hogy a kunyhóban élőlyen lakik, és a besztereci vidéken halászat.

— Nos, Nikul — szolt mogorván e hirt vivő zsoldoshoz. — Tehát van ott valaki?

— Igenis nemzetes uram, csakhogy. . .

— Mit; csakhogy. . . Mond ki egyszerre, és ne rángasd egy a vállad, mert majd ki-gyenesíttetem. . . Csakhogy?

— Csakhogy szegény lehet nemzetes uram, mert azon a madzagon kívül, melyből halót kötöget, alig van kunyhójában valami.

— Eh, mit tudod te azt? Oda lehet szárazon jutni a kunyhóhoz?

— Egy kis kerüléssel — talán.

nyes fakoporsó. Meglepett, hogy fekete ruhába öltözödve, komoly léptekkel, földre szegzett szemekkel haladtak mindnyájan.

Másnapra a gyorsan robogó vasúti kocsi, egy alföldi tősgyökeres magyar városba röpített. Történetesen az utcazenét itt is temetési gyászmenettel találkoztunk. Itt már a temetkezési jelenet, egészen elkenőző módon folyt le. Mig amott halálfelettem, s bánatot szemléltem az emberek arczaín s ruháin, itt halál megvételét s dicsőségét mutattot minden, a legkisebb részletekig.

Gondatlanul, itt ott csevegve haladt a kíséret a temető felé, melyen, midőn mellette elhaladtam, nagyszerű libasereg gágogott, egy parádézta ott, mint a csapat iskolás gyermek, a fogadást ünneplően, midőn valamely nagy ur, vagy püspök utazik keresztbe a községen.

De hiszen a Noe bárkjában is közösen voltak ember, liba, disznó, miért ne lehetne tehát a temetőben is.

Az iskolás gyermekek megelőzték a menetet. Ezek valami halotti éneket visítottak oly hangon, hogy a halottas-bázuk az alát teljesen feleslegessé lettek; mivel ezen állástára a koporsóba zártának, ha tetszhalott, okvetlen fel kell öbrédnie.

Széchényit, egy nagy magyar embert, vad doltak itten, hogy egyik B-regrészbán, egy Bay, mint tetszhalott temetettvén el, a Kossuth által ajánlott halottterakó helyeket elenezte, csak azért, mert Kossuth indítványozta. Midőn a gyermekek halotti éneküket hallottam, meggyőződtem, hogy ily halottbázuk építésemre nem is szükségeltetik.

Láttam öreg rokonoikat lengő fehér tollakkal, ifjabb nőket tüzés — tarka öltözetekben, kik kereszt távolról szemekkel, csevegő ajkakkal, mosolygó gyöngyfogakkal kíséreték a halotti pompát. Különösen szemem elbe tént egy a pesti nevelőtől nem rége haza került ifjú leányka, a meghalt unoka húga, ki himesbél ruhába volt öltözödve a Salamot tarka tulipánjánál, nyakában a legszebb piros kockás kendő volt, melyet valaha bűzérrel festettek.

A férfiak közt ősmertem pár öreg agglengyent, kik otthon podagrás lábaitak dörgöltek, s itt, ha egy villámzó szem keresztül rejőik villant, bár nehezen, mégis elég büszkén, mint a kevély Cochín-chinai kakas emelik lábait, s pedig még bajuszukon — Ha egy szép nő néz a férfira, természeti ösztönből akaratlannal megtörténehetik, hogy kevélyen lép, dehozz azon nehány szál szőrré, mely az orr és száj közt van, mi hatása lehet a női szemnek, ki-vált még ha deresedni kezd, megfogni nem tudtam.

Óldalt, előre hatján, megfürözte a menetet négy lova s kocsiján egy ifjú ur; szájjában „londres” vagy „virginia”, fején porge kalap, s baloldó kocsijával porba fulasztva a menetet Szeresene, hogy sár nem volt, akkor bizonyosan sárral fescskéni be öket.

Látod barátom, ez a pesti nevelési kis leány, ez a „londres”-es urfi, az a csesevő, nevető gyász kíséret, legbiztosab merője az érzelme- és kedélymészségre, a szív gazdagságnak.

Barátod:
Dharász.

UDONSÁGOK.

(m) **Mártius 15-ét** városunk a szokott ünneplésséggel fogja megülni, csupán a szabadság tartási szokott szavaltatok, agyúások és zene fog elmaradni, méltóan a nemzet jelen viszonyaihoz. Ez ünneplés este 7 órakor kezdődik a „Szózat” elneklésével a „Komló” című vendéglóban.

(n) **Hymen.** Dr. Trajtner Soma városunk egyik legszorgalmasabb fiatal orvosa, a napokban váltott jegyet Domján Zsuzsa kislányával, Nyiregyháza legszébb virágainak egyikeivel.

Nap nap után jött és arczhavába ásva, Erősebb színt öltött szelíd hervadásra, Egész tündérvilág mély bánatba lépett, Kedves urnőjének hervadását végett.

Tüderéi szemén égő könyv reszket, Mik egy bus sejt-lelem hirtökövé lesznek... Szívén mindeneknek átvilág egy bánat, Melyre — érzek — több örömpap nem támad.

El is jött lassankint az idő is végre, Hogy a hulló rózsát tévőrel letörje... Még nem szakasztá le... de keze már rajta... S készen áll a virág... Szirmai lehajva...

Ott fcszik csendesen, bus, haladós agyán, Csendes, boldogító sárlalomra kíván... Agyánál zokogó tüderéi — térdén: Lankadt lilionok, verőfényes dűben...

Haladlóssa nem volt nehez, — hiszen lelke Szép ifjú emélték, gyönyörrel éllele... — Bucsuzó üstökös utolsó sugára, Csókot hint távoli kedvese arczára...

Mig benn a tereben ragyognak a könyvek: A tő öbről bus dal zergési jönnek Szakadozva, méltó, mintha minden hangja, Várakoznék egy-egy üdvözlő vízhangra...

„Messe tónak partján Erdő közepében, Nyílik a szerelem Lángvirága szépen.

A polgári olvasó-együt lönnyvára javára saját helyiségében trívót táncmulatság tiszta jövedelme 97 ft és 9 krajczár volt. E czébra újabban adakoztak: Bodnár István ügyvéd ur 5 ft-ot, Nagy Sándor ur 1 ft-ot, Dorosnyák László ur 1 ft-ot, Fábry Tibóias ur 1 ft-ot, Suták Lajos ur 2 ft-ot és Dankó István ur 1 ft-ot. E nemes czébra szives adományaikkal járultak, fogadják az olv-együt meglek köszönetét. Közlj Pazar István egytl. pénztárnok.

— **Az „Étvös alap”-gyűjtő** központi bizottsága egy felhívást intézett a magyar néptanítókhöz, melyben tudatja, miszerint az egyetemes tanító-gyűlést által megalkotott „Étvös alap” szabályzata a nm. belügyminiszter által jóvá hagyatván, ugyancsak ezen szabályok 4. §-a értelmében a központi gyűjtőbizottság megkezdte működését. Magyarország összes tanítóit tisztelettel megkeresi a végbő, hogy becses közreműködésükkel az „Étvös alap” ügyét elősegéjék, mert ez által a tanítókat, tehát önségügyez az unokáikat megtesznek jól. Felhívja egyezsmind a tanítókat, hogy sziveskedjenek oda hatni, hogy a körükben levő tanító-együt, vagy — kör, gyűjtőbizottságot állítsa, az „Étvös alap” érdekében működését megkezdje. — A mint az eddig begyűjtött pénztári kimutatásból kitűnik. Szabolcsmegyéből a múlt évben egyedül a nyiregyházi cv. tanítókör járult 5 fttal az „Étvös alap”-hoz, s az idea is alóított megkezdte a gyűjtést és tagsági díjakat is egy ft-ot egy cv-re szivesen elfogad a vidéki tanítóktól is, mit aztán a helybeli lapok után időnként nyugtázní fog. Közlj Pazar István.

(—) **Szineszek Nyiregyháza.** A nyiregyházi zinkort az ismert derék igazgató, Manóberger Jakab vette ki, s mint halljuk, előadásait nem sokára meg is kezdeni. A bréletek jávában folyának, ugyanígyra, hogy — mint a „Közönlöny” írja — a vidéki közönség számára alig lehetett két páho út fenntartani.

(—) **Helys.** A szinbázban pázáni is fog lehetni, az irja a „Közönlöny.” Csakhogy e szabadságnak a szinbáz megváltására kellett volna érvényesíteni, legalább kifüthetők volna — Mikéssy.

(—) **Ellenkezőleg** a hírről, mely lapunkban közöltett-t, — úgy halljuk, hogy a pazonyi hely ltv. egyháza betöltendő helyéki állomásra T. Szabó Ferencz kis-létai lelkesz urat szándékozik megválasztani, s e részben már, a meghívás meg is történt. Nem ezútkán a tisztelt ferfiu ismeretes szerénységét sérteni, de bizonyan kimondjuk, hogy benne mind jeles képzettség, buzgó és tevékeny egyénben, nagy nyeresége lesz a pazonyi egyháznak.

(—) **Egy újdonság.** E hó 3-án délután gyönyörű szivárvány pompázott az északkeleti láthatáron, s ugyanakkor nyugon a villámolt és dörgött. — Bó és adósos estendőt jósálnak az emberek e szokatlan tüneményből. Vajha úgy legyen!

(—) **Fennakadás** A közelebi nyiregyházi vásárt megelőző napon több község előjáróság korábbi megkeresés dacára is nem volt képes a szük-élel márhalveleket megkapni, s így sokan régia nélkül kénytelenültek vásárra menni, vagy ki is maradtak a vásártól. — Nagy hiha.

(—) **Szolid onyhe** legmérsekléttel bucsuzott el tölnék Február hó. Utolsó napjának verőfényes délutánján már látnék pillangót is e „himés kertjé” a tavasznak. Vajjon nem valamelyik bőlől szokott-e?

(—) **Rád közönségben** a malom összetört egy gyermekét. Miután alig van község, melyben évenként ily szerencsétlenség nem történik, bizony nem ártna megtenni a kellő intézkedéseket a hasonló balesetek eljávitására.

(—) **Rád község** bírta, Nagy Tamás, mult héten rövid betegség után jobbitre szenderült. Nyugodjanak porai békében.

(—) **A Tisza!** Közelebi napokban majdnem azon szerencsétlenség sujotta a rétköz, mely mostanában a Duna mentében oly borzasztó károkat okozott. A Tisza jege ugyanis ösze-

torlólván, a víz már a védgátak magasságáig emelkedett, s minden perczben kitöréssel fenyegetőzött. Szerencsére a hatalmas jégtorlasz hamarosan megbomolván, a folyam gyorsan felmáltatta utját lefelé, s a vizállás meglehetősen aláslyült, úgy hogy legalább ez idő szerint, midőn e sorokat írjuk, nincs ok a veszélytől tartani. — Hírellek azt is, hogy az apadás azért történt oly rohamosan, mert a Tisza a zemlebei oldalon tört volna ki.

(d) **A Február 9-én** Nyirbaktán tartott jótékonydeun cartonbál, mely a jelenlevők meglegedőre nem vége, anyagilag a következő hasznot hozta a helybeli 4 iskola javára: Jövedelem volt 153 ft., beleszámitva ezen összege a felüfizetése. A kiadás pedig tett 65 ft-ot. Maradt tehát tiszta haszon: 86 ft 82 kr., mely 4 részre osztva szolgáltatták ki az iskolák gondnokának. A lefolyt virgibanom a következő adakozások történtek: Liszka y Benjamin 1 ft., Kóhányi Dénes 1 ft., Káldy Károly 1 ft., Utólag beküldték: Vitéz Sándor 1 forint, Tóth Ferencz 1 ft., Egry Ferencz 1 ft., Papp Károly 2 ft., Rézler András 3 ft., Patrányi N. 1 ft. és végre Mandel L. ft., orsz. képviselő 100 ft. A nemes szívd adakozók, ugyszintén mindazon tisztelt urak és hölgyek, kik jelenlétükkel emeltek a bál becsét, fogadják egyenként és együttesen megkösönetünket. P a t a k y Á r p á d, k. b. penztárnok. (Kértenek a helybeli lapok t. szerkesztőjéhez e sorok átvételére.)

(d) **Vaján** e napokban bál tartattot, mely igen szomorú eredménnyel végezött. Tánc közben ugyanis egyik legény magával akarva rovíl időre vinni a cigányokat, mit azonban a mulatók nem engedtek meg. Ekkor aztán vérekedésre került a dolog s a megtámadott, védelem közben, két legényt késsel leszurt míg dulakodás után aztán botokkal föl is leverték. A három sulyo-an megesehitl életéhez semmi remény.

(d) **Gyilkosság.** Hirszerint Pálca környékén egy szegény a-szony férjét falatozás közben megölte. A vádolt azzal menté magát, hogy férje véletlenül esett a kinyújtott késbe. Nem tudjuk, mint fog itélni ez ügyben a bíróság, azonban óhajtanó volna, hogy teljes szigorral járjon el a bűnös irányában, mivel csak i így lehet megszűntetni a nagyon is gyakori bűneseteket.

(d) **Régi jóslat.** Ha Mátyás nem fagy, közel a tavasz, mondja a 100 estendős kalendárium. Na az idő nem panaszkodhatunk a fagyás ellen, hanem hozott aztán a hideg helyett egyebet, ugymint: borult ködös időt, esős és sáros napokat, miknek mostanában ugyancsak bővíben vagyunk.

(d) **Nő gyűlés.** X. városban a hölgyek elhatározták, hogy bár a farsagnak már vége, mégis fognak egy butyubálli rendezni, ennek megváltására tehát e napokban gyűlést tartottak a szavazatbősséggel elfoizták az ezme-ke ki-tétel. Meg vagyunk irva, hogy: a mit a nő akar, azt is leten is akarja...

(f) **Egy falu a rétközön** ugyan kellett hede kezd lenni lakosai előtt. Mintegy másfél hete az orvos hagyta ott minden bucsuzót nélkül, közelebb pedig a kántor állott odább, hasonlól azt sem mondván „befelezített.” Vajjon nem Sutorinába mentek-e? (Vajjon nem e mendemoda az egész? Szerk.)

(d) **Chinai szokások.** E lap közeli számban irva vala egy mulatságos história, mely a menynei birodalmon történt. Vigalom közben ugyanis öszeverekedtek az urak, egy vászonépp miatt, s kényszerítették nem egy hölgyvel eljatszani az „Egy nő, a ki kiugrik az ablakon” című comediat, a melynek lehetett volna igen tragicus vége is. A chinai birodalmon ugyanazon tartományában van szokásban az is, hogy az intelligencia leita saját kebeléből egy tagot s azt aztán amny Adámsón szalmára fekteti s zépen megerpszöl, mint szokás a hizott disznókat. Hitjük, hogy china halad, sajnálokva látjuk csalódásunkat.

(d) **Róka vadászta.** A mult hó elején két uri egyéni haladt a gyulabási országton puska hányában bottokkal fegyverezve. Egszere csak észrevesznek félíg a hóba takarva egy állat felét s kisütik, hogy az nem más, mint — egy róka. Nosza hátá mögé a róka, az a velt ravasznak szűjűl! agyonverte a róka, az a rókanak gondolt — álcáczfa-törz. S a boldog jégerek mai napig is azt hiszik, hogy rókát ölettek.

(d) **Farsangi trófa.** Z. ur oly szerencsés volt, hogy az x-i bálból, egy közélfőző faluba való polgárléányt vezetett haza, melyben lakó ősméréséhez, hól szálva volt. Utözben aztán a második Don Juan szerelmet valotta le lányunk s megígérte neki, hogy jóvá vásárol apfgyémen hozzájuk — háztűz nézti. A leány midőn másnap hazament, pirulva vallotta be szüleinek, hogy: engedelmekkel ő már mennyasszony. — Kinek a mennyasszonya? Háit az x-i pénzügőrnök. (Igy mutatta be magát emberünk a leányknak.) A szülok rögtön beleegyeztek s hozzáfogtak a sruolás, főzés, süítés stb. ilyen ügyes alkalmára megkívántot munkához. Eddig minden jól ment. Elérkezett azonban a várva-várt nap, de a völgyök csak nem jön, helyette azonban megérkezik az x-i ismerős, kinél a leány szálva vala, kitől aztán kérdik, hogy tán beteg a pénzügőr ur, hogy nem jön? — Melyik pénzügőr? Kérdi az meglepetve. — Háit az, aki engem bácsiékhöz kísért. — Hisz az nem pénzügőr, hanem az x-i s z á m v e v ő, kinek eszéagában sincsen a házasság... Hogy mit üzentek aztán a rászédettek az x-i pénzügőrnök, erről hallgat Pistu, ki nekiük mint való, megtörtént eseményt beszélt el e históriát. Ha hazudott, az ő lelke rajta!

(—) **A Tisza** ugyancsak aggasztó állapotban van. Az ár legközelebb 23 láb magas volt, mely ugyan a csütörtöki és pénteki hűvös éjelen nehány hüvelyket leapadt. A töltésen minden 100 lépésnyire egy felvigyázó ör áll.

— **Borzasztó tűzvéz.** Február 24-ére viradóra gróf Lónyai Menyhért Irányhoz tartozó Nagy erőd nevű tanyánján viryázatalanság folytán tűz ütött ki, melynek egy hosszu marha ó lon maratáléka, a cselédség marhái voltak ebben elhelyezve, 45 darabóll csak harsmak birtak nagy nehezen kiszabadítani, a többit a leszártat tető maga alá temette. A barnok rémítő böge, a kárvallott cselédség jayveszékése mesze behallat a közelebe faluba. A kár több százakra rug.

(—) **A mit a falu végén beszélnek,** nem egyszer birja mosolyra az embert. Közölebb azon hirt vetette forgalomba valami Démon-utód, hogy ezentel a kendertermesztésért épen úgy fizetnek ki, mint a dohánytermesztésért. — De háit miért? No — válaszol a himrődő — azért, mert a császárnak igen sok vásson-mentje hever magazinokban, nem tudják elárusítani s azért szoritják meg a kender termesztését.

— **Egy furcsa népszokás.** A tisztahai községekben, farsang utolsó napjának estején összeszedődnek a falu ifjai, suhancköz s gercököz; ki csengőt, ki kongót, kürtöt, ostort s más csengő-bongós szerzemtot vesz elő és ezzel bábeli disharmonikus zenét teremtve, vonulnak végig a falun. E szerszámmal különösen zörögnek egy oly kapu előtt, hol eladó leány van a háznál; de a farsangon pártába maradt. Ezt teszik végig-végig a falu kétszer-háromszor. Magyarázza, a ki tudja: hol veszi e szókás eredetét? Mi oka és czéjja van e pokoli lármahoz hasonló kedvtölésnek?... Mindenestre különös figyelemreméltó régi adat, s említésre méltó főleg ma, midőn a civilizálót terjedése által az ilyenek mindinkább kezdenek tév vesztetni mindenütt.

(—) **Blonyi bizony** rossz volt ez az ideci farsang! Hacsak majd a zold farsang után nem pótolja a mulatságosokat! Most sokan sajtajának (ha jól emléksznők) Csokonai Dorottyájával: „hushagyó! hushagyó! engem itthon ha-

Kinek tiltva nincs a Virágot letépmi, Az a mennynek minden Údvét általérzi.

Kinek nem szabad, ne Nyujlon e vi ághoz, Mert illata arra Hervadást, halálit hoz...

A haladlóki tündér megrezzen e hangra, Hisz ez hunyó üdve bus lélekarangja. Hol szerelme ébredt — távol erdők keblén: Ott is e dal szólt, ily búvösen zengvén...

Mit eddig eltökölt, félt, hogy lángszerelmét — Elmöndvén a hattyuk — tündéri megszerelt... Pedig nyugodt lehet, nem ért azt egy se, Hogy e dal hangjából, el, szerelmét lesse...

Szóltat a királynó, hangja lágyan reszket, Mint fárhafur, mit a művés megrezzengett... „Csilla!... hattyuimat szóltsd ide nekém!” — S elszállt a kis tündér, mint árnyék a réten.

Pár pillanat... s jön a két fiatal be szenden, Mindketlenk melán zeng cseugje keblén. És szép urnőjöknek hervadását látva: Csengő eseng, a dal zeng... magasságba szálva...

De e perczben mint a vihardulta liljom, Mit a szelők lenget csendes, néma siron: Emelkedék a kéz... s csendet int a dalnak S dal e vágyó szivek siri csendbe halnak...

Es most távoztat int, hogy mindenki menjen... — Udv ragozt át szíven, e kipusztalt mennyen Haladlókó napálnak felegén a napfény, Így török meg, réá szivárványt tetézvén.

De e boldog perczből felriad most lelke: Halvány picinyke kezét szeméhez emelve Nézett az ablakra, melynek nyitott lapján Kis madárka szállt be, fájón sajtóitván...

Kis madárka szállt: ifja végső hája S kelberé lte, hogy dobbanását halja. S e szemelad, megölte lüngölő szerelmee... Aztán halva dült le a hunyó kebelre...

Ez volt a legnagyobb csapás, melyen lelke, Magát földszínéről égfel emelve Ha a bűtöt fának lehullott virága, Mért ne lett a hangja is a bimbót is ága?...

Hívta tündéréit, tölük bucsut vevén, Nyugodtan állt meg a bus hervadás révén... Sirásuk sem fájt már, hisz fájdalunk hangja: Hunyó, szenvedő lét, fojtonos vízhangja...

Nem lesz ép többé a lant szakadtot hurja, Összetört virágot harmat nem szál urala... S mely már a tulvált küszöbénél szárnyal Haladlókól, nem tartunk vissza köny s imával.

Mosoly old ajakán... sáppadt ősi tojón Derült napfény, hogy a haladlók ne fájra!... A szív, e hunyó mécs, vetett még egy lobbot, Aztán letette magáról a gondot!

Utolsó mosolya ráfagyott az ajkra... Tépirt virág kebel, illatát megtartva... Várták ébredését, oh pedig az ilom: Szeméző, egy sirba hullott rózsaszálom...

Majd költögtették, de mi keblére szállott, Velük — a némaság, csak egy szót se szóltot: Majd tagait kezéik melengenti csokkal, De a tavasz-hírnek: ajka meg nem szólt...

Es idővartatva kiterített szépen, Kastélya legszebbik terme közepében, — S hogy kemény ne legyen a ravatal neki: Alája kis gerlek pelyhét tépdések ki...

Homloka márványát szivárvány szalaggal Köríték, rozmarang ága helyett által, Halotti ruhája — fagyos keble örö: Liljom szirmai, holdszögáriba szöve...

Úgy fokódott ott, kinek bebelén az élet Örök tavasz helyett, örök rideg tél lett: Mintha fehér liljom fúradott s szü álma Phenne fehériben, haves bérczer szálva...

És alatt a nap is aláhúnyt az égen, Sűru homály pihent az egész vidéken... De bent a tereben, mintha éj sem volna: Pény van, minden ablak ragyogó fényt szórva.

(Vége. köv.)

gyó! De hát miért is volt az a „Szegedi” híradó? oly felvilágosító, hogy épen a farsang utó napjainban publikálta a némern azon kiváltságát, mely szerint szűkö ében és így ebben az esztendőben is, szűkönapon, a rendes szűköstől eltérően, a delnök választhatnak és kélhetnek férjret magunknak. Mi haszna már most, hogy tudják emellett privilégiumokat, midőn a szűkö nem elmarad, s hajh! négy évig vissza sem tart többet, — négy év pedig sok idő, nagy idő, sőt egész örökkévalóság!

(=) **A pénzügyőrök ugyancsak motznak.** Kár, úgy sincs a nap alatt már semmi nagy, legalább a számból kibocsátott füst legyen az.

(d.) **Beszélik,** hogy a nyirbaktai „Olvasóegylet”, melynek igen előkelő pártoló tagjai vannak, illetőleg voltak, ismét felélenyelt a újból fog alakulni. Kivánjuk, hogy ezen második lépése sokkal erősebb és célzatosabb megfélebb legyen, mint az első volt!

(d.) **Mint a fama beszéli,** a Jákói hatályból várakozásan felül póterítik. Tehát mégis igazza volt ama helybeli sajtónak, ki énekelte: „Jákó addig meg nem áll, míg nem lesz ott batybál!”

(d.) **E napokban** végződött be Ny-Baktán a sorozás. A berendelt 23 község fiatalai közül, mint halljuk csak 19-et vettek be, mivel a többi katonakötelekkel minden egyének valók inkább mint — katonának. De nem is csuda. A mostoha idők már gyermek korában megfogták a por fiválat az ekaszarvát, az pedig már régi igazság, hogy a nagy munka nem gyógyít, de öl.

(=) **Láttuk e napokban** az érmekeket, melyeket a honvédenház bizottsága paravett az 1849. okt. 6-ki szomorú katasztrófa emlékére. Az érmeke csonki kiállításnak, ezüstből, bronzból és britannikából készített, s minőségese csakis a pengés hangjáról ismerhető fel. — Az érem egyik lapján Magyarország címere és a körirat: „Szabadság, egyenlőség, testvériség 1848. márcz. 15.” — másik lapján, középén: „Árad, 1874. okt. 6.” és a körirat: „a nemzet 13 vértanúja 25 évi gyászemlékére”. — Öhajjuk, hogy a honvédenház tőkéje minél szebb gyoparadást nyerjen ezen emlékérmek kelendősege által.

(=) **Pécis. — Bécs.** Olvassuk a lapokban, hogy Pécséket két joghallgató párbajt vívott s egyik a másikat karddal halálisan megsebesítette. Az így a pécsi törvényszék elé kerülvén, a nevezett bíróságnak a gyilkosság egy havi fogságra ítélte. — Szűkönapon fel fogja annak a törvényszéknek az emberelőrel, legyen bár annak neve párba vagy akármik. Más államokban a gyilkosság mindig gyilkosság, — Pécséset úgy látszik, más világ-nézet uralkodik. — Nem jó volna azokat az urakat penzióba tenni — penzió nélkül?

(sz.) **Mult számunk** szerkesztői izeneteiben több értelemzavaró hiba észszott be. Nem vagyunk barátai a hírlapokban megszokott betűszóiról helyreigazításnak, s épen azért az érdeklődteket saját helyes kombinációkra utaljuk

(=) **„Szabolcsi lapok”** brutális eljárását idős Maurer Károly s hozzá tartozóival szemben kenyér irigységből származot néven nem nevezhető durvaságnak deccardáljuk. De hát mit is várhatnánk tőle egyebet!

Nyirfalombok.

IX.

Dies irae, dies illa... Összeesküvés a gazda ellen. Felésg — verésg. Hogyan győzünk meg a temérék vásárt? A nagy lyukra ronta, Buxinus! Elleneknát az akna alá! A vásár pönarimája. Asszonyvásár, leányvásár és a faták.)

A ki Üchatus ágyura új! már megint nyakunkon ez az átkozott vásár, ez a bajjósat rémalak, ez a kélrethetetlen ellenség.

mely a szegény gazdát örökösen áldozó és zaklatja! A kocsis már egy hétel előtté példázó, hogy milyen ócska most a guba, dolmány, meg a kalap, a szűkö minden másodnap a cizimáját földatni jár esteleket (legalább ezt állítja) a fekete azal díszekkel a pesztonka előtt, de akk r, midőn a gazda is hallja, hogy ő bizony oda se ne akar minem bizony időnek, csak a szegédőt új ködmönt megvegyék, természetesen a pesztonka nyelvét is jól felvágják, s azt replikája hamarosan a fiókának, hogy rugdossa meg a szes azt a ködmönt, szebb annál, hogy cizimprémes új meg az a tenyérnyi szűkes rózsaszínű pánklia, mely neki a vásárról dukál. Tessék... már kész a vásári budget, melyet egyeztetve minden vitatkozás nélkül kel elfogadunk! Pedig még ez csak a kálhatalmak költségetése! Hát a belhatalmaké mit vértett! Az uralkodó hatalom (ha nem tudnád jámbor olvasó, hogy melyik az?) ezennel megsegunk, hogy annak neve a közéletben... nemzetes asszony, ifjasszony, ténss asszony, nagyságs asszony, de mindig asszony!) már egy három deciméternyi lisztát irt tele bevásárlandóholmival, pedig még aligha bevégezte — úgy látszik nagyon is kedvencz — irásgyakorlatát... hogyan is lehetne azt olyan hamar bevégezni! Ime már fordítja is a lisztát és a hátlapjára jegeveget! Aztán meg a két leányzó sinest itthon, (ezek is a belhatalmak közé tartoznak) ezeknek is kell egy rakás lim-lom, csecebecse, czók-mók vásárlia! Izadhat bezzeg az istükdöd bölög családfió! míg ennyi igényt és követelést, ennyi szükségletet szükséges, csakak felében, harmadában kielégíthetsz szerényen bélielt tárczádból! Ha mégis csak egyszer volna vásár egy esztendőben! De hát azok a nyárshalált érdemlő kalendárium csinálók annyi vásárt publikálnak, hogyha hároszor aratnának is évenként, és nem oly silány eredménytel, mint az idén, talán még akkor is kérvény volna a termsára a vásárok mohó étvágyának kielégítésére. — De élés szereltesz gyönygyvirágom! nincs annyi pénz, a mennyi neked kellene, hát meg nekem hogyan volna? Aztán magamról nem is szólva (pedig ugyan rám férne egy meleg jupónika, meg egy pár ünnepelő saru!) de a családunk okvetlenül pénz kell, érte? okvetlenül! Háltha úgy tennél angalom! mint egy hajdani áldott kedélyű öregur tanácsolta, megpedig, ha jó emlékszem, nekid is tanácsolta, hogy a házi ügynevezett szükségeket egy nagy lyuk röstába kell tenni, támi rázni de sokáig, sokáig a röstát, míg a belerakott apró csepe szükségletek megsejtségen kiülülnek, és csupán azt, a mi már teljességgel nem akar kipotoni, igen, csak is azt kell megvásárolni... No tehergettél! annyi bizonyos, hogy vagy én érdemlek tertiát az ékeszülés tudományából, vagy a feleségnél hiányzik az érzék a meggyőző érvelés kellő méltányosság! Mi tévők leszünk már most? Eh! államesihez folyamodunk, — a családnek veszünk azt a mit a vásáron, az esti vonaton berándulunk a városba, itthon hagyván a belhatalmak számára vagy harmincz forintot az asztalánban, tessék aztán abból vagy száztöven forint arát vásárolni! ámbár jól tudjuk, hogy ez is csak olyan palliatív gyógyser, miután értenek a kontó csinálás mester-ségéhez, de hát ideiglenesen mégis segítünk magunkon, utóbb pedig majd csak kihuz a tintatartóból valami kedvező véletlen... ez az egyedül pátrónusunk nekünk Mindenvárosi Adámoknak!...

vet veszünk, hogy örülnek neki a kedves lelkük!... betekintünk a komédiába, látható ott is fedeztetnénk fel valami reánkuszgó csillagképletet!... felkeressük a tabernák derült hangulata jutott népet s hallgatjuk néha érdekes, néha érdes élceiket és kronikákat a Zsuzsi néimról, meg arról a pajkos notárusról, no meg arról a sárkányról, melyet a minapi zavartorok látott az égen a Vagy Laci Sándor nagyobbika fia a Pesta... gyönyörködünk az árusok és vevők kölcsönös furlangjaiban (különösen a cizimák nagy eloquentiával szótkaft dícsérik)... elmelkedünk a közrend-szét búlésegeről, mely elnézi a vásári koldusok étkelen és botránkozató alakjait, sőt talán maga rendeli be a sokadalomba, hogy szakadozott öltönyeiken, dult arcukon, elbűnt testükön látva az emberi nyomort és silyedséget, valamiképpen el ne kevélyjedjünk... meghámlujuk a cizmeres ökröket s úgy elgondolkozunk rajta, hogy hol is láttunk ilyen arczokat — kalap alatt?... csodálkozunk a nemes ménéken, hogy ugyan miért hordják oly türelmesen a nyergét, hámat és „német” zabát! — épen mint egyik-másik nemzet az önkény sulyos igáját?... elmosolyodunk rajta, hogy ime a vásáron egy anyányi liba ára körülbelöl egy forint, s az érleiben ugyancsak egy libadért czereskek is fizetnek az ingyencz urak és urfiak... kacagunk azok rovására, kiknek arczán a rizspor és egyéb szépségpótlékok varázshatását fönkre tette a verőfény-nap, vagy a hirtelen jött rohamos eső... okoskodunk a felett, hogy vajjon hány hazudság, hány hamis eskü és átkozódás kerül ki egy vásári napon az emberjakaról?... olvasgatjuk, hány bődös zsermespár találkozik egymással történetesen (őh áldott esetlegesség)... kíváncsiskodunk megtudni (s néha czélt is érünk) mit beszélhet oly huzamosan Gyurka — Romeó az ő termetes Rébék — Juliájával, vagy Halváocsa nagysám azzal a dandyvel, kire ugyan ráülök a nota „nagy lába van a golyának”... elgondoljuk hogy az a bizonyos Ipe Jóformán ötödik kerék a társadalom szekerében s még is mint feszt és pöffeszedik! s az a másik kráglis gentianna, ki amott a tindenestől sem ér többet tizenkét forintnál a közvélemény mérlegében... kiszámítjuk, hogy a vásáron azok az okos emberek, kiknek pénzük vagyon, — azok pedig, kik elvezetik vagy ellopattni engedik tárczáikat, sokkal bőlebben eszedekedtek volna, ha szepen otthon maradnak, reafogjuk (nagy igazán!) hogy az asszonyép akármily sulyos beteg, a vásár napjára meggyógyul és vásárképesse válik... mint természetűdosok szeretnek megejteni, hogy hol veheti magát az a végtelen eltérés és különbség az arczokban?... és mint ártományt gyűlékszenyű gavalirók elmerengünk és felsőhajunk, hogyha Magyarország van Asszonyvásár, miért nem leányvásár is? mint például Erdélyben a havasi oláhok között, hol azok a festői szépségű „faták” teremnek, kikről azt zengi egy ódon hegedős:

— Kacsadalko. Nem lapunkba való. Tessék volék az „Iz6”-hez fordulni.

— F. J. urnak Ny-n. Izéted — „hol késsel az éji homályban?”

— J. nak D- ben. Kapta-e már A. új-évi üdvözletünket? R-méüljük nagy örömet szerzettünk vele!

— Ahajdancia planzesperesnek. A jóvávalo retség egyike a hét halálos bűnöknek. El vele! Berukkoni azonnal a zászló alá!

— Más különben majd ál Horog!

— Én is voltam valaha, az épa asszonyok kocsis. — É, a kocsiságnál feljebb nem emelkedhet vala!

— Dentum m o g e r n e k !

— Dicsőögs is, unalmas is, Jó lesz önék

— Egy nagy adag Kumys

— F. J. urnak Ny-n. Izéted — „hol késsel az éji homályban?”

Felelős szerkesztő: **ANGYAL GYULA.**
Főmunkatárs: **VITÉZ MIHÁLY.**

Czéleti értesítés.
A nyiregyházi terménycarnaknál decz. hó 18-án bejegyezett terményárak.

Piaczi ár.	Kereskedési ár.
Rozs 100 kilogram	6.50—6.60 6.65—6.75
Buza	7.35—7.45 8.10—8.50
Árpa	5.00—5.10 5.10—5.20
Zab	6.40—6.50
Tengeri	4.10—4.15 4.20—4.25
Köles	3.80—4.00
Bab, tiszta fehé	0.00—0.00
Bikkony	0.00—0.00
Kapostarpreze	0.00—0.00 7.50—8.00
Leunag	0.00—0.00
Komborka	0.00—0.00
Kendermag	0.00—0.00
Mak	0.00—0.00
Nyirfargó olaj 100 kg	00—00
Szecs	-25% 38.00—40.00 25

Haszonbérleti hirdetésny.

Méltóságos Elek Gusztávny Gázi Etelek urhölgy tulajdonát tevő Bilhar-megyey mező-peterdi és tamási pusztai mintegy négy ezer hold szántó, kaszálló földbirtokok az azokhoz tartozó lak és gazdasági épületekkel és kir. kisebb haszonvételei jogokkal 1876-ik évi szept. hó 1-től számítolag 12 évi időtartamra haszonbérbe adtnak. A feltételek megtudhatók alólirotnál Nyiregyháza.

Molnár Pál,
meghatalmazott ügyvéd.

(1-3)

Eladó tenyész bikák.

Méltóságos Gróf Károlyi Gyula nagy-károlyi uradalmi törzs gulyájából Szaniszlón 3 drb. három éves 12 drb. két éves tenyész bika van eladásra felállítva — venni szándékozik, Szaniszlón (utolsó posta, és vasuti állomás Reszege) Thanhoffer Rudolf gazdasáttal értekezhetnek.

N. Károly márczius havában 1876.

Brezanóczy Sándor
tisztartó.

(1-2)

H I R D E T E S E K.

Hirdetmény.
Kovács Róza kisasszony sima-pusztai 100 bold birtoka szabad kézből eladó, feltételek megtudhatók és megvehető alólirotnál.
Molnár Pál,
ügyvéd.

Hirdetések
felvételére a legújabb árak melett ajánljuk
A „SZABOLCS”
kiből hatáta.

Könyv- és könyvnyomdájaja
A debreczeni könyv-, kő- és nyomdai részvénytársulat
Uzleti helyiség — hová a megrendelések címzése kérek — a főpénz, Sz. Nagy Károly ur házában, a ref. nagytemplom mellett.
Ugyanitt kapnátok az 1876. évi számla s a mérlegkérdések részszert átszámítás táblázatával ellátott ügy felj napjair. — Egy darab ára 40 kt.

Sőre-eladás.
Az egri főkapitányi uradalomban **48 darab**
hizott ökör
eladó lévén, értekezhetni
Egerben a kormányzóságánál.
Eger, márczius 1 én 1876.
Simkovic Imre,
jósággelügyelő.